

Beer Boneschansker

Een huis voor Hannah

DAGBOEK VAN EEN MANTELVADER

Voorwoord

Hannah is een meisje met een meervoudige complexe handicap. Ze is negenentwintig jaar oud maar functioneert op het niveau van een baby. Ze kan niet praten en zit meestal in haar rolstoel. Hannah moet bij alles in haar leven geholpen worden: eten, drinken, verzorging, verplaatsingen. Ze is vooral een vrolijke dame met lang knalrood haar.

Hannah woonde vanaf 8 november 2016 tot 1 maart 2017 bij haar vader. Waarom ze toen bij haar vader woonde? Waarom dat nodig was wordt verteld in het kerstverhaal van het meisje met het rode haar. Dat was het verhaal dat haar vader in december 2015 naar zijn vrienden stuurde.

MAANDAG 21 NOVEMBER 2016

Hannah is gek op lekker eten. Ze hapt met smaak haar lepel af. Ze kan natuurlijk nooit vertellen wat ze wil eten. Dat bepalen anderen voor haar. Maar je kunt aan Hannah wel merken of ze iets lekker of héél lekker vindt. Bij héél lekker kwijlt ze nog meer dan anders, kijkt ze met pretoogjes verwachtingsvol naar de volgende hap en slaakt ze hoge vrolijke kreten. Vaak krijg je dan, als ze alles op heeft, een omhelzing cadeau. Als Hannah geen zin heeft laat ze het ook merken en eet ze met lange tanden of draait ze haar hoofd weg. Wat duidelijk is, is dat eten voor Hannah heel belangrijk is. Eten is een belevenis. Als ik op mijn werk zit krijg ik een foto van de thuishulp doorgemailed. Ze heeft het gepureerde eten van Hannah als een bloem met vier blaadjes op het bord gelegd. De witte pilletjes van haar medicatie als versiering in het midden. Zij heeft het begrepen.

DINSDAG 22 NOVEMBER 2016

Het begint koud te worden en ik vraag me af of Hannah 's ochtends al een muts en wantjes aan moet. Dat is warmer, maar het is maar een klein stukje van de portiek van de flat naar het busje. En in het busje zit ze dan zo verschrikkelijk ingepakt. Zo'n lange bus met acht rolstoelen met 'ingepakte' kindjes ziet er echt als een gehandicaptransport uit. En bovendien kan Hannah wel tegen een stootje. De muts en de wantjes blijven in de kast en Hannah gaat gewoon met haar blauwe jas de bus in. Ik doe er nog wel een grote rode sjaal bij. Dat is warmer en bovendien vangt die sjaal al haar gekwijl op. Als ik de deur van de portiek open, is het koud en fris. Ik duw Hannah naar de bus. Ik geef haar een kus en wens Hannah een fijne dag. Tot vanavond, meisje. De chauffeur bedient de lift en Hannah wordt de bus ingereeden om vastgezet te worden. Ik tik nog even op het raam om te kijken of Hannah nog op mij reageert, maar er gebeurt te veel om haar heen om mij op te merken. Ik ril. Het is koud. Morgen misschien toch maar een muts en wantjes.

De huishulp is er tot acht uur en ik zorg er steeds voor rond halfacht thuis te zijn. Vandaag tot een uur of zes gewerkt en daarna met mijn vriendin nog in een café een wijntje gedronken. Beetje vreemd om de tijd zo stuk te slaan, maar het is ook raar om de hele tijd thuis te zijn terwijl iemand voor Hannah zorgt. Dat zou ik niet goed kunnen, dan neem ik automatisch de zorg over. En de huishulpen zijn er juist om mij te ontlasten, want ik draai genoeg uren met een volle baan en de zorg voor Hannah. Ik wil ook de huishulpen de kans geven om Hannah goed te leren kennen en een persoonlijke relatie op te bouwen. Als ik thuis kom is alleen de lamp boven de tafel aan en zit de huishulp gezellig met Hannah op schoot op de bank. De verwarming staat hoog en alle gordijnen zijn dicht. Wat mij verbaast is dat de andere lampen in huis niet zijn aangedaan. Dat maakt het veel gezelliger. Maar kennelijk is dat voor iedere huishulp anders. Nou ja, iedereen mag op zijn manier voor Hannah zorgen. Ik doe snel alle lampen aan en het is meteen gezelliger. Hannah herkent mij en pakt mijn hand. De avond is weer van Hannah en mij.

DONDERDAG 24 NOVEMBER 2016

Vorige week hoorde ik van mijn ex dat er misschien een mogelijkheid is op Texel voor Hannah. Ze heeft een bijzondere plek gevonden. Het Maartenhuis, een piepkleine antroposofische leefgemeenschap. Vandaag is de intake al. De zoektocht naar een plek voor Hannah heeft een aantal jaren geduurd, maar er is weinig tot geen kleinschalig aanbod meer. Er is geen plek te vinden waar Hannahs moeder en ik voelen dat het goed voor Hannah is. We zijn afgelopen jaar op verschillende locaties wezen kijken. Plekken waar je de rillingen over de rug lopen als je binnen komt. Zo kaal, zo ongezellig, zo weinig huiselijk. Dat is een van de redenen dat ik Hannah weer in huis heb. Dan is ze dicht bij mij. En als we een plek voor haar vinden kan ik met haar groeien naar een afscheid. Tenminste, zo iets heb ik mezelf als reden gegeven. Maar Texel blijft wel een pokkeneind rijden voordat je er bent.